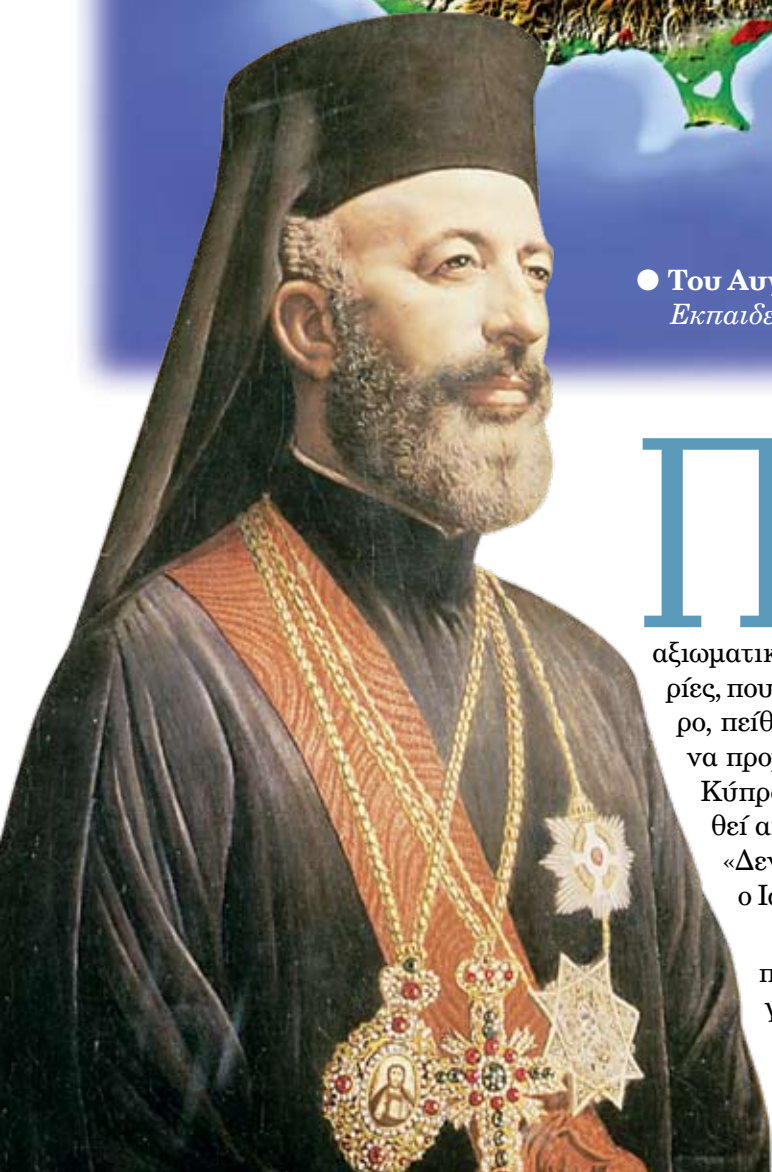

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣΗΛΘΕ ΕΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ»

● Του Αυγουστίνου Αυγουστή
Εκπαιδευτικού στο Α.Τ.Ε.Ι. Λάρισας

Παραμονές της 15ης Ιουλίου του 1974. Η σύγκρουση της Χούντας με τον Μακάριο έχει φθάσει στο έσχατο σημείο. Ο Αρχιεπίσκοπος απευθύνεται με μια εκτενή επιστολή στον στρατηγό Γκιζίκη και μεταξύ των άλλων απαιτεί την απομάκρυνση των Ελλαδιτών αξιωματικών από την Εθνική Φρουρά της Κύπρου. Οι πληροφορίες, που με καταγιστικό ρυθμό φθάνουν στο προεδρικό Μέγαρο, πείθουν τους πάντες ότι οι συνταγματάρχες είναι έτοιμοι να προχωρήσουν σε ανατροπή της νόμιμης κυβέρνησης της Κύπρου. Παρ' όλα αυτά, ο Μακάριος δηλώνει πως εξακολουθεί ακόμα να τους πιστώνει με τον αναγκαίο πατριωτισμό: «Δεν υπάρχουν τρελοί στο Ελληνικό στράτευμα, ούτε καν ο Ιωαννίδης».

15 Ιουλίου του 1974, ώρα οκτώ και δεκαπέντε το πρωί. Ο Ελλαδίτης ταξίαρχος Μιχαήλ Γεωργίτσης υπογράφει το σήμα με το συνθηματικό: «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΕΙΣΗΛΘΕ ΕΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ». Τα άρματα μάχης έχουν ήδη βγει στους δρόμους και διασχίζουν βασικές οδικές αρτηρίες της Λευκωσίας. Στην εμπροσθοφυλακή βρίσκονται άνθρωποι, που εκτελούν, χωρίς να μπορούν να φέρουν οποιαδήποτε αντίρρηση, τις στρατιωτικές εντολές. Οι πρώτες δηλώσεις της ηγεσίας των πραξικοπηματιών ανατρέπουν συλλήβδην τις όποιες προσδοκίες των χρησίων ηλιθίων ιδεολόγων. Η λέξη ΕΝΩΣΗ, για την οποία υποτίθεται βγήκαν τα άρματα στους δρόμους, δεν αναφέρεται ούτε για αστείο από τους «Εθνοσωτήρες». Άλλη μια φορά οι απλοί και αγνοί πατριώτες πληρώνουν το τίμημα της συνωμοσίας.

Το πραξικόπημα είναι το πρόσχημα, που δίνει την αφορμή στην Τουρκία, για να εισβάλει στην Κύπρο, κάτι που επιχειρήσε χωρίς επιτυχία και στο παρελθόν. Τούτη τη φορά, όμως, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Η προδοσία έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Πίσω της βρίσκεται ένας σχεδόν άρατος άνθρωπος, που κατευθύνει με απίστευτη ακρίβεια τα συνωμοτικά σχέδιά του. Είναι ο βραβευθείς με Νόμπελ ειρήνης Χένρι Κίσιγκερ, οι άνθρωποι του οποίου κάνουν ό,τι είναι δυνατόν, ώστε η Ελλάδα να μείνει αμέτοχη της κατάστασης, που διαμορφώνεται στρατιωτικά. Το διπλωματικό του σώμα στήνει καλά την πλεκτάνη. Μετά τις πρώτες συγκρούσεις η χούντα καταρρέει. Το πεδίο δράσης ανήκει πλέον αποκλειστικά στον υπουργό Εξωτερικών της Αμερικής. Ήδη έχει επιβάλει μια εύθραυστη εκεχειρία και συνομιλίες, που κρατούν τόσο, όσο χρειάζεται η πολεμική μηχανή της Τουρκίας, για να εξαπολύσει την τελειωτική της επίθεση. Ο στόχος ένας και μοναδικός. Η διχοτόμηση. Και ενώ οι δυο πλευρές βρίσκονται σε διάλογο, ο τουρκικός στρατός, κατά παράβαση της εκεχειρίας, εξακολουθεί να αποβιβάζεται ανενόχλητος και να ενισχύει τις θέσεις του. Με την αμερικανική διπλωματία να ενεργοποιεί όλους τους μηχανισμούς της, προκειμένου να μην υπάρξει καμιά Ελλαδική αντίδραση.

Έτσι καταλαμβάνεται de-facto το 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας. Με τη μάνα Ελλάδα συνεργό και συμμετόχο στην πιο μεγάλη προδοσία. Από τη μια οι συνταγματάρχες, που την ώρα της πιο μεγάλης σφαγής του Κυπριακού Ελληνισμού, άφησαν παρά πόδας τα όπλα, και από την άλλη οι πολιτικοί, που μετά την επιστροφή τους από την αυτοεξορία αναλώνονται σε πανηγυρισμούς και δεξιώσεις για την αναίμακτη τάχως αποκατάσταση της Δημοκρατίας. Η Κύπρος είναι μακριά, μας είπαν ξανά. Το πιο μεγάλο ψέμα της σύγχρονης ελληνικής Ιστορίας.

Να τι γράφει τον Σεπτέμβριο του 1975 η τουρκική εφημερίδα «Λιμπρ Μπελζίκ»: «Οι στρατιωτικοί κύκλοι της Τουρκίας, που είχαν την ευθύνη της αποβάσεως, δήλωσαν ότι η επιχείρηση θα αποτύγχανε, και οι Τούρκοι ήταν έτοιμοι να αποσύρουν τις δυνάμεις τους σε περίπτωση χρησιμοποίησης της Ελληνικής Αεροπορίας από τις βάσεις της Κρήτης». Τα ίδια ακριβώς υποστηρίζει και ο Τούρκος στρατηγός της εισβολής στα απομνημονεύματά του, όπου παραδέχεται τη δεινή θέση, στην οποία βρέθηκε, όταν από την ηρωική αντίσταση των Ελλήνων έχανε ένα-ένα τους αξιωματικούς, τους υπαξιωματικούς και τους οπλίτες του, με πρώτο τον συνταγματάρχη Καραογλάνογλου, ο οποίος ηγήτο των αποβατικών δυνάμεων.

Κάπως, έτσι, σβήνει για πάντα το πιο μεγάλο όνειρο για τον Κυπριακό Ελληνισμό. Το προδοτικό πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου του 1974 αποτέλεσε το κύκνειο άσμα ενός διαιώνιου ονείρου. Τα άρματα μάχης ισοπέδωσαν στο πέρασμά τους, τους πάντες και τα πάντα. Εκείνο το μαύρο πρωινό. Με εκείνο το απίθανο συνθηματικό: «Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣΗΛΘΕ ΕΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ». Έκτοτε κανείς δεν τολμά να ψελλίσει οτιδήποτε. Με την Κύπρο να οδηγείται βήμα-βήμα στις επεκτατικές αγκάλες και στις αιμοσταγείς ορέξεις του Ανατολίτη Αττίλα. Με πολλούς Έλληνες της Κύπρου να μην έχουν πλέον κανένα πρόβλημα να επιδείξουν τα διαβατήριά τους στις κατοχικές αρχές, για να πάνε να πιουν τον καφέ τους στο λιμανάκι της Κερύνειας. Και τη μάνα Ελλάδα να συνιστά υπομονή και αυτοσυγκράτηση.

Ποιοι είναι στ' αλήθεια οι πραγματικοί ένοχοι αυτού του δίδυμου εγκλήματος και αυτής της πρωτοφανούς τραγωδίας, που ακολούθησε; Ο μισανοιγμένος φάκελος της Κύπρου, αραχνιασμένος και ξεχασμένος, κρύβει όλα τα μυστικά για το δίδυμο έγκλημα. Αυτός ο φάκελος, πάνω στον οποίο πολλοί ακούμπησαν, για να θρέψουν πολιτικές δάφνες, και που κανένας ποτέ δεν τόλμησε να ασχοληθεί σοβαρά μαζί του. Γιατί, κακά τα ψέματα, ένας κλειστός φάκελος είναι πιο βολικός για κάποιους που φαίνεται να είναι υπεράνω υποψίας... Νεκρούς και ζώντες.

Μια παλιά Ρωσική παροιμία λέει: «Πρέπει να τυφλωθεί όποιος βλέπει μόνο με το παρελθόν». Το παρελθόν, που υπάρχει, για να διδάσκει, και όχι να διχάζει. Αρκεί η ιστορία να γράφεται πάντα χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Αρκεί η ιστορία να μη γράφεται, όπως βολεύει κάποιους κομματάρχες και κομματόσκυλλα. Για όλα αυτά, που μας πονάνε αβάστακτα... ■